

A man with grey hair, wearing a dark blue suit and a white shirt, stands in a dark studio setting. He is holding a leash attached to a large, realistic chocolate sculpture of a dog, which is standing on a wooden floor. The dog sculpture is brown and has a detailed texture. The man has a pocket square in his suit jacket.

ALGIMANTAS JABLONSKAS

ŠOKOLADAS

su pipirais

MANO VERSLO ISTORIJA

TYTO ALBA

ALGIMANTAS JABLONSKAS

ŠOKOLADAS

su pipirais

MANO VERSLO ISTORIJA

VILNIUS 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Algimantas Jablonskas, 2020

© Nerijus Paluckas, viršelio nuotrauka

© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-482-3

TURINYS

KODĖL TAI PASAKOJU	7
MANO PRADŽIA	11
ISTORIJA, NUTIKUSI KALVARIJOJE	14
BUTUKAS NEMUNO GATVĖJE	16
PIRMI SAVARANKIŠKAI UŽDIRBTI PINIGAI	18
BANDYMAS VERSLAUTI.....	21
PIRMASIS MANO VERSLAS.....	25
KAIP AŠ ĮSIGIJAU „VOLGĄ“!.....	27
PIRMA NESĖKMĖ.....	36
KAVINUKĖ VYTAUTO PARKE.....	38
ZEFYRAI IŠ MASKVOS	41
NUOTYKIAI KINIJOJE	43
STEBUKLAI KALININGRADE.....	47
ISTORIJA SU KIAULIENA	54
BANKO STATYBOS KALININGRADE	60
PRABANGOS LAIKOTARPIS	65
„SUPERATLANTIK“ ŽVEJYBINIŲ LAIVŲ PIRKIMAS	68
MANO „KUBA“	83
PAS BELGUS.....	101
ŠOKOLADINIS VERSLAS: SALDU IR KARTU	107
DEGUSTACIJOS	133
BANDYMAS NIUJORKE	139
PAIEŠKOS LONDONE	142
ŠOKOLADINĖ PILIES G. 8	148
LEDAI.....	152
PAMOKOS KAUNE	155
ŠOKOLADINĖ VOKIEČIŲ GATVĖJE.....	161
FABRIKĖLIS VILNIUJE	164
ŠOKOLADO SKULPTŪRŲ MUZIEJUS	171
PLANAI BARSELONOJE	175
ŠOKOLADINĖ RYGOJE.....	183
PATARIMAI IŠ MANO GYVENIMĖLIO	190

KODĖL TAI PASAKOJU

Visi esame girdėję įvairiausių teorijų, kad yra likimas, kad viskas nuspręsta iš anksto. Ir kam tada stengtis, kam plėšytis dėl rytojaus, jei nuo mūsų niekas nepriklauso? Bet yra ir teorijų, kad mes viską galim patys, nereikia mums pagalbos iš aukščiau, tiesiog turime taikyti gyvenime tam tikrus metodus. Pavyzdžiui, užtenka vaizduotėje susikurti naujus namus – ir jau, žiūrėk, namai yra...

Aš turiu savo teoriją ir pamėginsiu šioje knygoje ją išdėstyti. Tikiu, kad mano patirtys privers ir jus permąstyti savo gyvenimą ir atsekti, kokie įvykiai, atsitiktinumai ar tiesiog nesėkmės jus privertė atsidurti ten, kur esate šiandien.

Esu įsitikinęs, kad nuo mūsų pastangų rezultatas priklauso 10 proc., o nuo Dievo – 90 proc. Tik vienam iš mūsų tie 10 proc. yra dešimt eurų, o kitam tie patys 10 proc. yra milijonas eurų.

Aš tai vadinu Dievo pagalba, bet kiekvienas iš jūsų galite pasirinkti, kaip vadinti tuos stebuklus, kurie įvyksta jūsų gyvenime. Vieni gal tai vadins likimu ar aukštesniųjų jėgų pagalba, kiti gal dar kitaip. Tačiau aš šioje knygoje tai vadinsiu Dievu, Dievo pagalba, kadangi nuoširdžiai tikiu, jog tik jo vedamas atsidūriau čia, kur šiandien esu.

Pamėginkite prisiminti save dešimties metų. Ar tada galėjote tikėtis, kad gyvensite čia, kur gyvenate dabar, kad gyvensite su tuo, su kuo gyvenate dabar. O tada bandykite prisiminti, kokie įvykiai jus atvedė čia, kur esate dabar. Gal mokykloje buvote labai perspektyvus sportininkas, bet lūžo koja ir jus paskyrė atsakingu už mokyklos laikraščio leidybą? Ten visi pastebėjo jūsų talentą rašyti, ir jūs tapote žurnalistu. Gal gyvenote kur nors Palangoje ir net nesvarstėte galimybės išvažiuoti iš to nuostabaus miestelio, bet įsimylėjote vilnietę ir po tam tikrų abejonių ir svarstymų atsidūrėte Vilniuje? Manau, kiekvienas mes turime savų istorijų ir nutikimų, atvedusių čia, kur esame šiandien.

Mano knygos tikslas nėra tiesiog papasakoti savo gyvenimo istoriją. Aš norėčiau jums parodyti (o gal įrodyti), kiek daug priklauso nuo Dievo ir kiek vis dėlto mažai nuo mūsų pačių. Man tas suvokimas labai padėjo gyventi ramiau, patirti mažiau streso ir patikėti, kad yra kažkas, kas rūpinasi mūsų gyvenimu, mūsų ateitimi. Gal tas suvokimas ateis ir jums, ir jūs tapsite laimingesni, ramesni, saugesni... Neklauskite: Dieve,

už ką tu su manim šitaip, o klauskite: Dieve, ko tu nori mane išmokyti šiais išbandymais. Jei taip įvyks, tai reiškia, kad rašydamas šią knygą gaišau ne veltui.

MANO gyvenimo planas buvo baigti aukštuosius mokslus, dirbti kokį vadovaujamą darbą, vesti ne anksčiau kaip 28-erių... Bet Dievas turėjo man SAVO planą.

Mažas buvau labai storas ir neišvaizdus, vaikai tyčiojosi, ir aš patirdavau labai daug streso. Bet, kaip sakoma, kas mūsų nesužlugdo, tas padaro mus stipresnius. Man kartais atrodo, kad mes ateiname į šią žemelę laikyti tam tikrų egzaminų. Esame formuojami ir bandomi nuo kūdikystės iki žilos senatvės. Niekas iš mūsų nepasirenka tėvų, niekas nepasirenka, kur gyvens, kol dar nėra savarankiškas. O tai, kur tu esi ir ką darai, formuoja tave kaip asmenybę.

Žmonės juk gimsta nevienodi. Jau nuo ankstyvos vaikystės pastebime, kad vieni vaikai linkę į muziką, kiti į sportą, treči gabūs piešti... Bet ar jie taps tuo, kuo galbūt norėtų tėvai, priklauso nuo tam tikrų aplinkybių ar atsitiktinumų. Sakykime, jūs labai norite, kad vaikas taptų kalnų slidininku, bet tas mažai tikėtina, nes Lietuvoje nėra didelių kalnų. O gal jūs labai žavėtės tenisu, bet viena individuali treniruotė vaikui kainuoja 45 eurus ir jūs negalite leisti sau tokių pinigų. Va čia ir prasideda tai, ko jūs neplanavote. Vedate vaiką į dziudo treniruotę ar į laivų modeliavimo būrelį, nes tie užsiėmimai vyksta šalia jūsų namų ir jums pagal kišenę, o kaip seksis

tuose užsiėmimuose, nuo jūsų nedaug kas priklauso. Paklauskite – kodėl? O priežasčių begalės. Pavyzdžiui, atvedate savo vaiką į dziudo treniruotę, o ten kiti jau pažengę ir jūsiškį trancko į kilimą kas dvi minutes. Jei vaikas turi kovotojo savybių, jis tęs treniruotes ir po kažkiek laiko taps nugalėtoju, bet jei tokių įgimtų savybių neturi, tai pasijus nevykėliu ir jokie tėvai neprivers jo eiti į kitą treniruotę. Arba... du berniukai, tokie pat stiprūs, tikri kovotojai, bet vienas iš jų patenka į dziudo klubą, kuris turi labai gerą trenerį ir treniruotė vyksta pusantros valandos, o kitas patenka į klubą, kur treneris vidutinio-kas ir treniruotė vyksta vieną valandą. Tikriausiai nereikia klausti, kuris berniukas pasieks geresnių rezultatų?

Aišku, labai svarbu, kokioje šeimoje jums pasisekė gimti ir augti. Jei augate šeimoje, kurioje kalama į galvą, kad esate vargšai ir šiame gyvenime ką nors pasiekti neturite jokių šansų, tai labai sunkiai tikėtina, kad ir jūs pats sieksite kažkokių aukštumų. Ir atvirkščiai, jei jūs gyvenate gražiuose namuose, keliaujate, sportuojate, tobulėjate, tai tikėtina, kad tokio pat gyvenimo sieksite ir užaugęs. Kiek jums pasiseks, kaip ir rašiau, labai daug priklausys nuo aukštesniųjų jėgų. Bet jei pats nedėsite pastangų, greičiausiai gerų rezultatų tikėtis bus ne-realu.

MANO PRADŽIA

Mano gyvenime didelę įtaką darė mama. Ji tuo metu buvo viena turtingiausių moterų Ukmergėje. Gyvenome labai gražiuose namuose, kiekvieną pavasarį skrisdavome atostogauti į Sočį. Visada turėjau geriausią dviratį, geriausias slides, geriausias pačiūžas...

Kai paaugau, su savo draugu Rimgaudu rinkdavome spanguoles, šermukšnių uogas ir pridavę jas į uogų supirkimo punktą gaudavome nemažai pinigėlių. O tie SAVI pinigėliai suteikdavo daug pasitenkinimo ir, aišku, formavo tam tikras charakterio savybes. Paklauskite, o kodėl gimė idėja būtent rinkti ir pardavinėti uogas? Ogi todėl, kad mano mama tuo metu dirbo uogų ir vaisių supirkimo punkte, ir aš turėjau galimybę sužinoti, kaip tai daroma.

Vėl noriu atkreipti jūsų dėmesį, kiek tai mano pastango-

mis, o kiek atsitiktinumų dėka tapo įmanoma. Juk ne kiekvienas paauglys sugalvotų tokį nestandartinį verslo modelį...

Po aštuonių klasių įstojau į prestižinį to meto maisto pramonės technikumą Kalvarijoje. Dar 7-oje klasėje aš nežinojau, nei kur ta Kalvarija, nei ką ruošia tas technikumai, o ir neketinau niekur kelti sparnų po 8-os klasės. Bet viskas pasikeitė, kai mano mama, išvažiavusi į sanatoriją, apsigyveno viename kambaryje su moterimi, kurios sūnus buvo to technikumui direktorius. Kaip supratote, ne aš siekiau tapti pieno technologu, o visiškas atsitiktinumas pasuko mano gyvenimą tam tikra kryptimi.

Kalvarijoje pradėjau lankyti klasikinės imtynes. Ir vėl... ne todėl, kad to norėjau ar siekiau, o todėl, kad tuo metu Kalvarijoje susikūrė imtynių klubas ir treneris rinko komandą. Kitų sporto šakų tiesiog nebuvo. Treneris Eugenijus Misiūnas buvo daugkartinis Lietuvos čempionas, nuostabus žmogus. Jis taip išsunkdavo sportininkus, kad iki rūbinės mes tikrąja šio žodžio prasme šliaužte šliauždavome. Daug kas neatlaikė. O kas atlaikė, ne tik tapo čempionais, bet ir išsiugdė labai stiprų kovotojo charakterį. Beje, pirmą kartą Lietuvos čempionu tapau būdamas 16 metų. Po vieno metų treniruočių.

Baigiau technikumą aukščiausiais balais. Dar balų prisiėdė už sporto pasiekimus, už skaitovų konkursų laimėjimus. Todėl paskyrimą galėjau rinktis pirmas. Rinktis tada galėjome ir miestą, ir pareigas. Vienintelės geros pareigos, vyriausiojo

meistro, buvo Širvintose. Todėl nusprendžiau, kad važiuoju į Širvintas. Bet ir vėl... kažkas ten, aukštai, turėjo savo planą.

Vietų skirstymas buvo numatytas tam tikrą dieną, o išvaikarėse mūsų grupė šventė mokslų pabaigtuves sodyboje už Kalvarijos. Ryte turėjo atvažiuoti autobusas ir mus nuvežti į technikumą išsidalinti paskyrimus. Bet autobuso kaip nėra, taip nėra... Pradėjom panikuoti: kas dabar bus, negi geriausias vietas išsidalins kita grupė? Ir tada man šovė mintis paskambinti mamai ir paklausti, gal ji gali kaip nors mums padėti. Tuo metu mano mama vadovavo viešbučiui Ukmergėje. Ji paskambino savo kolegai į Marijampolę ir paprašė pagalbos. O kartu ir papasakojo apie mano planus pradėti karjerą Širvintose. Kolega per penkias minutes labai svariais argumentais įtikino mano mamą, kad aš, pasirinkdamas Širvintas, darau didelę klaidą. Ir patarė rinktis paskyrimą į Kauną. Taip aš atsidūriau Kaune. Tikrai neplanuotai, tiesiog kažkokių aukštesnių jėgų valia...

Skaitydami šią knygą, ir jūs nusikelkite kažkiek metų į praeitį ir pamėginkite prisiminti, kas nulėmė jūsų gyvenimą, jūsų pasirinkimus. Jei niekada apie tai nesusimąstėte, nustebsite, kaip stebuklingai keitėsi jūsų sprendimai dėl kažkokių situacijų, nutikimų, nesusipratimų ar tiesiog kvailų ambicijų...

ISTORIJA, NUTIKUSI KALVARIJOJE

Atėjau į paštą paskambinti (tais laikais mobiliųjų telefonų dar nebuvo). O ten ant grindų guli karininkas, visiškai girtas. Operatorė jau ruošiasi skambinti į dalinį, kad atvažiuotų jo pasiimti. Girtų žmonių negalėjau pakęsti, bet nežinau kodėl būtent tada man pagailo to žmogaus. Aš jį išnešiau į lauką, atgaivinau sniegu ir nusivedžiau į namus. Pasirodo, išgelbėjau vieną iš karinio dalinio vadų. O jis atsidėkodamas klausia: kada tave šauks į karinę tarnybą? Pasakiau – šį pavasarį. Kadangi jis matė mano namuose sukabintus medalius, paklausė, gal norėčiau atlikti karinę tarnybą Lietuvoje, sporto dalinyje. Be abejo, aš pasakiau – taip. Juo labiau kad tais, 1984-aisiais, labai daug lietuvių pakliūdavo tarnauti į Afganistaną. Tada tas karininkas davė desanto divizijos vado Kaune telefono numerį. Užrašė ir savo pavardę ir pasakė, kad galiu jam skambinti, kada tik panorėsiu.

Štai tokiu stebuklingu būdu aš patekau į sporto dalinį Kaune. Per tuos dvejus tarnybos metus sportuodamas apke-
liavau visą Sovietų Sąjungą. Du kartus tapau VDV (desanti-
ninkų daliniai) čempionu. Baigiau du instituto kursus ir dar
tarnaudamas armijoje sugebėjau apsivesti ir susilaukti pirma-
gimio.

Sakykite, ar aš galėjau tai suplanuoti ar bent to tikėtis?
Tikrai ne! Tai ir vėl klausiu: ar mes esame savo likimo šeimi-
ninkai?

BUTUKAS NEMUNO GATVĖJE

Apsivedus reikėjo išlaikyti šeimą ir dar surasti kur gyventi. Pradėsiu nuo to, kaip stebuklingai pavyko įsigyti pirmą savo būstą.

Važinėjau po Kauną ir ieškojau, kur išsinuomoti kokią kambariuką. Radau labai neblogą variantą. Tai buvo kambariukas virš privataus namo garažo. Kadangi dėl pinigų vis dar reikėjo tartis su mama, aš užėjau į šalia esančią daržovių parduotuvę ir paprašiau vedėjos, kad leistų man paskambinti. Mano pokalbį ta moteris girdėjo. Kai padėjau ragelį, paklausė, ar nenorėčiau pirkti buto Kauno centre. Ji pasiūlė 20 kvadratinų metrų butą už nerealiai mažą kainą. Tik buvo viena kliūtis... Tuo metu negalėjai taip paprastai nusipirkti buto. Reikėjo sugalvoti schemą, kaip tai padaryti. Butas priklausė tos moters giminaičiui, kuris sirgo paskutinės stadijos vėžiu. Po jo mirties butas grįžtų valstybei arba, jei turėtų žmoną, pereitų

tų žmonai. Taigi... mano mama tapo to žmogaus žmona, o aš neilgai trukus – butuko centre savininku!

Kai pirmą kartą užėjau į tą butą, jis labiau priminė kažkokią lindybę. Bet pasitelkus fantaziją ir įdėjus truputį pinigų tas būstas tapo labai jaukus ir mielas. Sugebėjome tuose dvidešimtyje kvadratinų metrų įsirengti ir vonią, ir virtuvėlę, o virš vonios miegamąsias vietas, į kurias užlipti reikėjo kopėčiomis. Į tą butuką su dešimties kvadratinų metrų kambariu prisikviesdavome iki keturiolikos draugų ir žiūrėdavome filmus per išsinuomotą vaizdo grotuvą!

Ar kas nors tokius dalykus gali suplanuoti? Pamėginkite ir jūs užėiti į kelias daržovių parduotuves, gal ir jums pasiūlys pirkti butuką miesto centre pusvelčiui?..

ALGIMANTAS JABLONSKAS (g. 1965 m.) – garsios ir žinomos tarptautiniu mastu įmonės „AJ šokoladas“ įkūrėjas, šokolado kultūros Lietuvoje plėtotojas. Tačiau kelias į saldžiąją imperiją buvo vingiuotas, būdingas daugeliui nepriklausomos Lietuvos verslininkų. Išbandyta daug kas: restoranų, žuvų, statybų, net transportinių laivų verslai. Išgyventa prabanga ir finansinės duobės, pakilimai ir bankrotai, daug kas sukurta ir viskas prarasta, bet vėl pradėta iš naujo. Ši knyga, verslo pasauliui išgyvenant sukrėtimą, kaip niekada svarbi ir reikalinga. Jos autorius savo patirtimis parodo, kiek daug lemia žmogaus psichologinės savybės, sutapimai, gebėjimas atsidurti reikiamoje vietoje reikiamu laiku. Tačiau ne kartą klausiama: ar tikrai viskas žmogaus rankose, kas padiktuoja pačius netikėčiausius, jo kiuose vadovėliuose neaprašytus, bet teisingus sprendimus? Autorius pataria: nebijokite, svajokite, kelkite sau kuo didžiausius tikslus. O kai juos įgyvendinsite – nemanykite, kad tai amžiams...

Tikro verslininko, kuriančio iš pašaukimo, istorija. Knyga, kuri įkvėps nenuleisti rankų, bandyti ką nors naujo, nebijoti dar nepažinto kelio ir, žinoma, tikėti savo kuriamo verslo sėkme.

VERSLININKAS ANTANAS ZABULIS

Algimantai, per Tave neišsimiegojau –
iki 4 valandos ryto skaičiau Tavo knygą!

ROBERTAS ŽEBRAUSKIS,
MUZIKINIO TEATRO „LEGENDOS KLUBAS“ VADOVAS, NIUJORKAS

Mane sužavėjo dinamiškas pasakojimas, perskaičiau vienu įkvėpimu ir susimąščiau. Iš tiesų, kiek daug gyvenime lemia atsitiktinumai, koku įdomiu laiku gyvename, kiek daug galimybių, tačiau ne kiekvienas Algimanto kartos verslo žmogus trykšta tokiu nepaprastu optimizmu, charizma, energija, linksma ironija ir tikėjimu tuo, ką daro.

EVALDA ŠIŠKAUSKIENĖ,
LIETUVOS PRAMONININKŲ KONFEDERACIJOS VICEPREZIDENTĖ

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt